

Appel iværksat den 22. maj 2020 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. marts 2020 i sag T-732/16, Valencia Club de Fútbol mod Europa-Kommissionen

(Sag C-211/20 P)

(2020/C 262/20)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen

De andre parter i appelsagen: Valencia Club de Fútbol, S.A.D. og Kongeriget Spanien

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten derved annullerede Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, og Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (EUT 2017, L 55, s. 12), med hensyn til foranstaltning nr. 1 i form af den statsgaranti, som blev stillet af IVF den 5. november 2009 til dækning af det banklån, der var blevet ydet Fundación Valencia med henblik på tegning af aktier i Valencia CF inden for rammerne af en kapitalforhøjelse, som var blevet iværksat af Valencia CF.
- Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionens appel støttes på et enkelt appellanbringende om, at Retten begik en retlig fejl i forhold til EU-retten ved at anlægge en urigtig fortolkning af artikel 107 TEUF, navnlig for så vidt angår påvisning af tilstedeværelsen af betingelsen om en fordel. Nærmere bestemt foretog Retten for det første en urigtig fortolkning af Kommissionens meddelelse om anvendelsen af artikel [107 TEUF] og [108 TEUF] på statsstøtte i form af garantier (EUT 2008, C 155, s. 10), sammenholdt med Kommissionens meddelelse om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten (EUT 2008, C 14, s. 6), og af den omtvistede afgørelse. For det andet begik Retten en retlig fejl med hensyn til bevisniveauet for tilstedeværelsen af en fordel som følge af en individuel garanti og med hensyn til Kommissionens pligt til at udvise omhu inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure. For det tredje foretog Retten en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Labour Court, Irland (Irland) den 20. maj 2020 —
MG mod Dublin City Council**

(Sag C-214/20)

(2020/C 262/21)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Labour Court, Irland

Parter i hovedsagen

Appellant: MG

Indstævnt: Dublin City Council

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 2 i direktivet ⁽¹⁾ fortolkes således, at arbejdstid omfatter en situation, hvor en arbejdstager er på tilkaldevagt og befinder sig et eller flere steder efter eget valg, uden at være underlagt en forpligtelse til på noget tidspunkt at underrette arbejdsgiveren om sit opholdssted under tilkaldevagten, men alene er underlagt en forpligtelse til at møde frem inden for en optimal frist på fem minutter og højst ti minutter?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan en arbejdstager, der ikke er begrænset ud over at være underlagt en forpligtelse til at møde frem inden for en optimal frist på fem minutter og højst ti minutter, og som uden begrænsninger har mulighed for samtidig at være ansat af en anden arbejdsgiver eller drive egen forretning under tilkaldevagter, da anses for at udøve »arbejdstid« for den arbejdsgiver, der foranlediger tilkaldevagten?
3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, og i en situation, hvor arbejdstageren faktisk er ansat af en anden arbejdsgiver under tilkaldevagter og kun er underlagt den forpligtelse, at den anden arbejdsgiver skal fritstille arbejdstageren, såfremt den første arbejdsgiver tilkalder arbejdstageren, medfører dette da, at den tid, som arbejdstageren har brugt på tilkaldevagter og arbejde for den anden arbejdsgiver, kan betragtes som arbejdstid for den første arbejdsgiver?
4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal en arbejdstager, der udfører arbejde for en anden arbejdsgiver under tilkaldevagter for den første arbejdsgiver, da anses for samtidig at udøve arbejdstid hos den første og den anden arbejdsgiver?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003, L 299, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 28. maj 2020 — A Oy**(Sag C-221/20)**

(2020/C 262/22)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Appellant: A Oy

Procesdeltagere: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4 i direktiv 92/83/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at en medlemsstat, som i henhold til denne bestemmelse anvender reducerede punktafgiftssatser på øl, der er brygget af små uafhængige bryggerier, også skal anvende den i direktivets artikel 4, stk. 2, andet punktum, indeholdte bestemmelse om fælles afgiftspålæggelse på små bryggerier, eller er anvendelsen af sidstnævnte bestemmelse op til den pågældende medlemsstats skøn?
- 2) Har artikel 4, stk. 2, andet punktum, i direktiv 92/83/EØF direkte virkning?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/83/EØF af 19.10.1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT 1992, L 316, s. 21).